

אמרי שמזאל

זארא

פניני תורה ומוסר מדרש והלכה
על פרשת השבוע

נערך ונילקט מתוך השיעור השבועי
מפי בן של קדושים האדמו"ר
הרב **שמזאל שמעון מזלידאנו** שליט"א

יו"ל ע"י בית המדרש מוסדות התורה והחסד "בית מאיר"
ע"ש כ"ק מרן האדמו"ר הצדיק הגה"ק רבינו מאיר אבוחצירא זיע"א
אשדוד תשפ"ב

©
כל הזכויות שמורות
למכון להוצאת ספרים
שעל ידי מוסדות התורה והחסד
"בית מאיר"

ע"ש כ"ק מרן האדמו"ר הצדיק
הגה"ק רבינו מאיר אבוחצירא זיע"א
רחוב העצמאות 39
רובע הסיטי אשרוד
מייל : sisat2@gmail.com
לפרטים: 058-4150707

כל המעוניין להקדיש את החוברת להצלחה, לרפואה או לעלוי נישמת,

ניתן לפנות ל: 058-4150707

.....
לקבלת החוברת

במייל או בוואצפ, ניתן לשלוח הודעה

במייל- sisat2@gmail.com | בוואצפ: 058-4150707

הציבור היקר מוזמן להשתתף
ביום תענית דיבור

יום שמסוגל לישועות גדולות ביום הלילות

הצדיק הבבא סאלי זיע"א

שיתקיים אי"ה ביום **חמישי ד' שבט** 6.1.22

בבית הכנסת מוסדות התורה והחסד בית מאיר
רחוב העצמאות 39 (מאחורי המקווה) רובע הסיטי אשדוד

סדר הלימוד והתיקון:

קריאת 3 פעמים כל ספר תהלים

וסדר לימוד ותיקון מיוחד ליום תענית דיבור ולימי השובבי"ם

על ידי בנם של קדושים האדמו"ר

הרב **שמואל שמעון טולידאנו** שליט"א

08:00 תפילת שחרית (הודו)

08:45 ארוחת בוקר

09:00 תחילת הלימוד וקריאת ספר תהלים

13:30 ארוחת צהרים

16:45 תפילת מנחה

לאחר תפילת מנחה, תפילה מיוחדת לסיום יום תענית דיבור

הלימוד במשך כל היום

"יום תענית דיבור שווה לחמישים אלף תעניות"

מצווה גדולה מאוד להיות שותף ביום קדוש זה

ואלה יעמוד
על הברכה

הזכרת זו מוקדשת

לברכתם ולהצלחתם של

ציפי, רוני, ונח שמואל הי"ו

ולברכתם והצלחתם של

צליל, יהונתן, הראל, דביר, ואושרי זגורי הי"ו

ולברכתם והצלחתם של

דנה, אוריין, נועה, רפאל נח ומתן בן יאיר הי"ו

ולברכתם והצלחתם של

חן, וירדן בקהרד הי"ו

שהקב"ה ימלא כל מישאלות ליבם לטובה ולברכה, ויזכו לבריאות איתנה ופרנסה

טובה שפע ברכה מזל והצלחה בכל מעשה ידיהם, אמן.

מוקדש לעלוי נישמת

שרה בת טובה ז"ל

אליהו חיים בן שמואל ז"ל

אברהם ניסים בן שמחה ז"ל

חנה גוזף ז"ל

רמי בן פלורי ז"ל

- בורא עולם שלח אותי אליך לבקש ממך שתוציא את בני ישראל מארץ מצרים, ופרעה אמר - (ה, יז) "נרפים אתם נרפים, על כן אתם אמרים נלכה נזבחה לה", ועוד אמר (ה, ט) "תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה, ואל ישעו בדברי שקר", ולמעשה פרעה אמר למשה רבינו אם הם חושבים לצאת ממצרים סימן שיש להם זמן פנוי לחשוב, לכן צריך להכביד עליהם את העבודה כדי שלא יהיה להם זמן לחשוב על לצאת ממצרים.

ולכן גזר פרעה שמאותו היום ואילך בני ישראל הם ילכו ללקט את התבן כדי לייצר את האבנים, שעד אותו זמן המצרים היו מספקים לעם ישראל את הקש שבו השתמשו לייצר את הלבנים, ובני ישראל היו מייצרים את הלבנים ובונים את הבניינים, אבל מאותה שעה בני ישראל בעצמם היו צריכים לאסוף קש לצורך הכנת הלבנים וגם לעמוד במכסת הלבנים הרגילה שנקבעה לכל אחד.

וכשראה משה רבינו שמאז שהלך לפרעה לא רק שלא נהיה יותר טוב אלא נהיה יותר קשה ויותר רע,

מידת הדין ומידת הרחמים

בפרשתנו נאמר (ו, ב) "וידבר אלוקים אל משה ויאמר אליו אני ה'".

וידוע שכל מקום שמוזכר שם "אלוקים" זו מידת הדין, וכל מקום שמוזכר שם "הוי"ה" זו מידת הרחמים, ואם נתבונן נראה שבכל התורה כולה כשהקב"ה דיבר עם משה רבינו הוא דיבר אתו בשם הוי"ה, כמו שכתוב "וידבר ה' (הויה) אל משה" או "ויאמר ה' (הויה) אל משה", וכאן בפרשה שלנו הוא המקום היחיד בתורה שבו כתוב "וידבר 'אלוקים' אל משה".

ושואל המדרש מפני מה דיבר כאן הקב"ה עם משה רבינו בשם "אלוקים" שהוא מידת הדין?

אלא אומר המדרש שהוא משום שהקב"ה כעס על משה רבינו ולכן דיבר אתו בשם אלוקים המסמל את מידת הדין, שהקב"ה שלח את משה רבינו ללכת לפני פרעה ולבקש ממנו שיוציא את בני ישראל מארץ מצרים, ומשה הלך לפרעה ואמר לו

פרשת וארא

כו, כ) "ויריבו רועי גרר עם רועי יצחק לבש"ע, (ה, כב-כג) "וישב משה אל ה' ויאמר, ה' למה הרעתה לעם הזה למה זה שלחתני: ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך, הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך", ולכן הקב"ה כעס על משה רבינו ודיבר אתו בשם אלוקים המסמל את מידת הדין.

וביאור דברי המדרש, שאמר לו הקב"ה למשה רבנו חבל על אותם אלו שאבדו ולא ניתן למצוא כמותם, שהרי הרבה פעמים נגליתי לאברהם ליצחק וליעקב ולא נגליתי אליהם בשם הוי"ה [מידת החסד] ולא הרהרו אחר מידותיי, אמרתי לאברהם אני נותן לך את ארץ ישראל וכשבא לקבור את שרה לא מצא עד שקנה בדמים יקרים ולא הרהר אחר מידותיי, וכן יצחק אבינו הבטחתי לו את ארץ ישראל וכאשר ביקש לשתות מים לא מצא כמו שכתוב 'ויריבו רועי גרר עם רועי יצחק' ולא הרהר אחר מידותיי, וכן יעקב הבטחתי לו את ארץ ישראל וכשבא לעיר שכם ביקש לנטוע אהל ולא נתנו לו עד ששילם בכסף מלא וקנה חלקת אדמה, ואתה אומר לי "ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך 'הרע' לעם הזה?"

הלך משה רבינו להקב"ה ואמר לו - רבש"ע, (ה, כב-כג) "וישב משה אל ה' ויאמר, ה' למה הרעתה לעם הזה למה זה שלחתני: ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך, הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך", ולכן הקב"ה כעס על משה רבינו ודיבר אתו בשם אלוקים המסמל את מידת הדין.

חבל על דאבדין ולא משתכדין

עוד הובא במדרש (שמות רבה ו, ד והובא ברש"י) 'וארא אל אברהם' וכו', אמר לו הקב"ה למשה, חבל על דאבדין ולא משתכדין, הרבה פעמים נגליתי על אברהם יצחק ויעקב באל שד-י ולא הודעתי להם כי שמי ה' כשם שאמרתי לך ולא הרהרו אחר מידותיי. אמרתי לאברהם (בראשית יג, יז) "קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה" וגו', בקש לקבור שרה ולא מצא עד שקנה בדמים ולא הרהר אחר מידותיי, אמרתי ליצחק (בראשית כו, ג) "גור בארץ הזאת כי לך ולזרעך" וגו', בקש לשתות מים ולא מצא, אלא (בראשית

יהושע יבנים את עמ"י

ואומר רבינו החיד"א שמאחר ומשה רבינו אמר לקב"ה למה הרעותה לעם הזה, נענש שלא יזכה להכניס את עם ישראל לארץ ישראל, כי לאחר שאמר לקב"ה למה הרעותה לעם הזה מיד עונה לו הקב"ה - (ו, ב) "וידבר אלהים אל משה", - אלהי"ם ראשי תיבות: א'מרת ל'מה ה'רעותה י'הושע מ'כניסם - שמשום שאמר משה למה הרעותה ניטלה ממנו הזכות להכניס את עם ישראל לארץ ישראל, ויהושע הוא שיכניס את בני ישראל לא".

ההבדל בין משה רבינו
לאבות הקדושים

ושואל רבינו ישראל מאיר הכהן מראדין רבינו החפץ חיים, לכאורה יש הבדל עצום בין המקרה של משה רבנו למקרה של אבות הקדושים, האבות הקדושים הקב"ה הבטיח להם ברכה וראו שהברכה מתעכבת ואמנם לא הרהרו אחר הקב"ה, אבל אצלם זו הייתה צרה פרטית ולא צרה של הכלל, אבל אצל משה רבנו לא

הייתה זו צרה פרטית ובאמת אילו הייתה לו צרה פרטית גם היה שותק, אבל כמנהיג של כלל ישראל שרואה כיצד דווקא על ידי שליחותו המצב של בני ישראל לא רק שלא השתפר אלא דווקא הורע, איך ישתוק?

אלא מבאר רבינו החפץ חיים, שהטענה של הקב"ה על משה רבנו הייתה למה משה רבנו השתמש במילה רע "למה הרעותה לעם הזה", והרי אין רע מבורא עולם אלא רק טוב, הקב"ה כולו טוב וכל הכוונה שלו היא להיטיב לבריות, כמ"ש (אכה ג, לח) "מפי עליון לא תצא הרעות והטוב".

הקב"ה נותן לאדם ניסיונות אבל רע הקב"ה לא נותן לאדם, ואם באה רעה לאדם האדם גרם אותה לעצמו אבל היא אינה מבורא עולם, וניסיון אינו בעיה אלא כולו מיועד להביא לאדם ברכה גדולה.

וגם מתי שאדם רואה שהכל חושך ורואה שבאים עליו הפסדים גדולים ועוגמת נפש גדולה, ויש לאדם בלב, למה הקב"ה עושה לי כך? תמיד תאמין שהכל הוא טוב ולא רע, כי אין

רע מהקב"ה, ודווקא בזמן שנראה שהכל רע צריך להתחזק ביותר באמונה בבורא עולם.

להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות

דוד המלך אומר בתהלים (צב, ג) "להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות", ואומר המדרש שהעולם הזה דומה ללילה והעולם הבא דומה לבוקר, וכוונת הפסוק היא שלעתיד לבוא תהיה בחינה של בוקר שהכל ברור וכל הנהגתו של בורא עולם מובנת, ולא יצטרכו להאמין אלא רק לשבח ולפאר את החסדים של בורא עולם ולכן כתוב 'להגיד בבוקר חסדך', אבל העולם הזה דומה ללילה שלא הכל מובן לאדם ולכן מה שמחזיק את האדם זו רק האמונה ולכן נאמר 'ואמונתך בלילות'.

הצרות הם

הברכה הגדולה ביותר

וכמו שאמר דוד המלך בתהלים (קכו, ב) "אז ימלא שחוק פינו", שלעתיד לבוא כשהכל יתברר והקב"ה יגלה את הנהגתו אנו נראה שכל מה שהיה נראה לנו כצער אינו אלא טובה

הכל רק לטובה

הגמרא אומרת (זכריה יד, ט) כתוב בפסוק "והיה ה' למלך על כל הארץ, ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד" ושואלת הגמרא וכי עכשיו הקב"ה הוא לא אחד? אלא אומרת הגמרא עכשיו על בשורה טובה מברך הטוב והמטיב ועל בשורה רעה מברך דיין האמת, אבל לעתיד לבוא גם על בשורה רעה יברך הטוב והמטיב כי בביאת המשיח יראו בבירור שהכל הוא רק לטובה וגם מה שנראה רע הוא טוב ולא רע.

והגמרא מספרת מעשה בשני בני אדם שהיו בדרך להפליג בספינה, אחד ניתקע לו קוץ ברגלו והלך לאט כי היה צולע, וחברו התקדם והגיע לספינה והשני הצולע נתאחר והפסיד את האנייה, ואחרי שלושה ימים הגיע שמועה שהאנייה טבעה בים והבין שהקוץ שנתקע ברגלו הוא היה ההצלה שלו והברכה הכי גדולה

מידת הדין ומידת הרחמים

הקב"ה מנהיג את העולם בשני סוגים של הנהגה, יש הנהגה של מידת הרחמים ויש הנהגה של מידת הדין, הנהגה של מידת הדין בשם אלוקים והנהגה של מידת הרחמים בשם הויה.

ובא הקב"ה ללמד את משה רבינו - דע לך שגם מידת הדין וגם מידת הרחמים הכל בא מרשות אחת, ולכן נאמר (ו, ב) "וידבר אלוקים אל משה ויאמר אליו אני ה'", פתח בשם אלוקים וסיים בשם הויה לומר לך ששם אלוקים ושם הויה הכל הוא אותה רשות, וכשיהודי מאמין שמידת הדין ומידת הרחמים זו אותה רשות הוא מקבל את הדין ואת הגזירות באהבה.

אני ראשון ואני אחרון

כתוב בנביא בספר ישעיה (מד, ו) "כה אמר ה' מלך ישראל וגאלו ה' צבאות אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלוקים", והפירוש הוא, 'אני ראשון' בשם אלוקים 'ואני אחרון' בשם הויה, ובא הקב"ה ואמר דעו לכם שאין שתי

וברכה, ונראה שכל הצער שעבר על עם ישראל היה בעצם היסוד לבניין הגאולה.

בלילה אמת ואמונה ובבוקר אמת ויציב

ולכן בתפילת שחרית בבוקר אנחנו אומרים "אמת ויציב" ובתפילת ערבית בלילה אנו אומרים "אמת ואמונה", כי לעתיד לבוא הוא בחינה של יום, ולכן לא יהיה צריך להאמין כי הכל יהיה ברור, אבל בעולם הזה שדומה ללילה צריך להאמין כי לא הכל מובן ולכן אומרים אמת ואמונה. שתי רשויות או רשות אחת

הגויים מאמינים שיש שני כוחות בעולם כח הטוב וכח הרע, וכל הטוב בעולם הוא מהאל הטוב וכל הרע שבעולם הוא מאל אחר האל הרע, אבל לעומת זאת עם ישראל מאמינים שאין שני כוחות בעולם אלא יש רק כח אחד בעולם והוא בורא העולם, וממנו הכל גם הטוב וגם מה שנראה כרע, שהרי יחוד ה' הוא אחד מיסודות האמונה להאמין שהקב"ה הוא יחיד בעולמו ואין עמו חלילה שום שיתוף בשום צד ואופן שיהיה.

פרשת וארא

שירפאו אותו, וכולם ראו בבירור כמה העשיר דואג ומוסר נפשו לדאוג לטובתו של הילד, ויום אחד ראו את העשיר צועק על הילד ומכה אותו, אבל ידעו בבירור ולא היה להם שום ספק שכל מה שהעשיר עושה הכל בוודאי הוא לטובת הילד, כי היו בטוחים שהוא לא שונא לו ולא מבקש רעתו אלא מתוך שהוא אוהב אותו רוצה לייסרו, כדי לחנכו שיהיו לו מידות טובות.

והנמשל, הקב"ה אומר למשה רבינו דע לך שמי שנותן לאדם את הברכה הבריאות והשפע וההצלחה זה אני הקב"ה, ואותו אחד שנותן לך את הייסורים הוא אותו אחד שנותן לך את הברכה, וכך אתה מבין שמידת הדין ומידת הרחמים הכל הוא אותה רשות, ללמד אותך שאם הכל אותה רשות בטוח שמי שנותן לך את הייסורים כל כוונתו היא לטובה, ואם האדם יתבונן כמה טוב ה' עשה אתו ועושה אתו בכל רגע סימן שבוודאי ה' אוהב אותו ורוצה בטובתו, ומי שה' אוהב אותו בוודאי לא ירצה ברעתו, ולכן גם כשהקב"ה הביא עליך צרה תאמין בלב שלם שהכל הוא רק

רשויות אלא אני גם הראשון וגם האחרון, ואומר רבי ישראל הבעל שם טוב שאלו ראשי התיבות של המילה 'וארא' אני ראשון ואני א'חרון.

המיטיב לך לא ירצה ברעתך

ואומר הרב הבן איש חי, שברגע שהאדם מבין שמידת הדין ומידת הרחמים זו אותה רשות, ממילא הוא מבין שלא יכול להיות שמי שעשה לו כל כך הרבה טוב מיום שנולד, ומי שמשפיע עליו בכל רגע ורגע כל כך הרבה טוב לא יכול להיות שירצה ברעתו, ולכן גם כשבאים על האדם ח"ו כל מיני צרות על ידי שיתבונן כמה טוב הקב"ה הביא עליו מיום שנולד, שהקב"ה נתן לו בריאות ונתן לו אישה וילדים ונתן לו פרנסה ומחייה אותו בכל רגע ורגע, יבין שלא יכול להיות מציאות כזאת שאותו הקב"ה ירצה ח"ו ברעתו.

ואומר הבן איש חי משל למה הדבר דומה, לעשיר אחד שלקח ילד יתום וגידל אותו בתוך ביתו והפקיד משרתים שישרתו אותו וידאגו לכל מחסורו, וגם כשהיה אותו ילד יתום חולה מיד העשיר מסר נפש כדי להביא את הרופאים המומחים ביותר

לטובה.

יכולות לראות ולהבין כל דבר.

**כל מה שעושה ה'
לטובה הוא עושה**

**גם מה שנראה רע הוא
טוב**

ולכן בוודאי גם מה שנראה רע הוא לא רע אלא טוב, אבל השכל שלנו קצר מלהבין מהו טוב ומהו רע, כי הרי לפעמים יש דברים שאדם חושב שהם הכי טובים בשבילו אבל שעם הזמן מתברר שמה שחשב שהוא הכי טוב בשבילו או שחשב שאם ישיג זיווג מסוים או עסק מסוים או עבודה מסוימת על ידי כך הוא יהיה מאושר ושמח, אבל בסוף מתברר שמה שחשב שהיא הברכה וההצלחה הכי גדולה בשבילו, משם באו לו כל הצרות וההפסדים הכי גדולים, רואים אנו שלא תמיד אנו יכולים באמת לדעת מהו הטוב ומהו הרע.

לכן כל דבר תקבל באהבה, וגם אם נראה לך שהפסדת דבר טוב דע לך שהכל לטובה, כי אדם לא יודע באמת מה טוב בשבילו ומה רע, ולכן צריך כל הזמן להתחזק באמונה ולדעת שגם הדברים שנראים שהם הפסד וצער הם לטובה, וכולם רק ברכה ולא הפסד אלא שהעיניים שלנו לא

הגמרא מספרת (ברכות דף ס ע"ב) על התנא הקדוש רבי עקיבא שהגיע לעיר אחת וביקש להתארח, והיה עובר מבית לבית ואף אחד לא הסכים לארח אותו, ואמר כל מה שעושה ה' לטובה הוא עושה, ורבי עקיבא יצא מחוץ לעיר והיו לו שלושה דברים חמור תרנגול ונר, ובא אריה וטרף את החמור ואמר רבי עקיבא כל מה שעושה ה' לטובה הוא עושה, ואחר כך בא חתול וטרף את התרנגול ושוב פעם אמר רבי עקיבא כל מה שעושה ה' לטובה הוא עושה, ובאה רוח וכיבתה את הנר ושוב פעם אמר רבי עקיבא כל מה שעושה ה' לטובה הוא עושה, ובבוקר כשנכנס רבי עקיבא לעיר מצא שביליה באו שודדים ושחטו את כל בני העיר ולקחו את כל ממונם והלכו, ואמר רבי עקיבא אם האריה לא היה טורף את החמור היה החמור נוער והיו השודדים שומעים את קולו ומגלים אותי, ואם החתול לא היה טורף את התרנגול היה התרנגול

עוד לחמנייה, ואחרי שקיבל שתי לחמניות ראו כמה אסירים אחרים שהוא לקח שתי לחמניות אמרו לו תביא לנו את הלחמנייה השנייה והוא לא הסכים, והתחילו להכות אותו מכות חזקות מאוד עד שהוא איבד את ההכרה, בבוקר כשהוא פקח את העיניים ראה שמסביבו כולם מתים, התברר שהנאצים שראו שעוד מעט הם יהיו מוכרחים לשחרר את כל אלו שנשארו במחנה, החליטו להרעיל את כל מי שהחזיק מעמד עד אותו זמן והרעילו את הלחמניות וכל מי שאכל מהן מת, והיהודי הזה שחטפו לו את הלחמניות היה היחיד שלא אכל וניצל, ואותו יהודי סיפר שלפני שהוא איבד את הכרתו הוא היה חושב בלבו - ריבוננו של עולם, למה הבאת עלי כאלו ייסורים, הרי הגוף שלי כולו מלא בייסורים ומכאובים ועד שמביאים לי אוכל נורמלי לאכול גם אותו לוקחים לי? אבל כשהתעורר ופקח את העיניים וראה שכולם מסביבו מתו מהרעל, הבין שהקב"ה עשה אתו טובה גדולה ובזכות שלקחו לו את הלחמניות וקיבל מכות ואיבד את ההכרה הוא

מקרקר והיו השודדים שומעים את קולו ומגלים אותי, ואם הרוח לא הייתה מכבה את הנר היו השודדים רואים את אורו ומגלים אותי, ובזכות שהאריה טרף את החמור והחתול טרף את התרנגול והרוח כיבתה את הנר ניצלתי, והראה רבי עקיבא בבירור כל מה שעושה ה' לטובה הוא עושה, וכן הגמרא מספרת על התנא הקדוש נחום איש גמזו שהיה רגיל לומר על כל דבר גם זו לטובה.

בזכות המכות ניצל מן המוות

מסופר על יהודי אחד בזמן השואה, שבסוף מלחמת העולם השנייה כשבעלות הברית שנלחמו בנאצים ימ"ש עמדו לשחרר את היהודים ממחנות ההשמדה, הנאצים חילקו לאסירים המורעבים לחמניות טריות וחמות וכולם עמדו בתור לקבל לחמנייה טרייה, ובפרט שבמשך חמש שנים לא טעמו אוכל נורמלי אלא היו אוכלים רק קליפות ושאריות, והיה יהודי אחד שעמד בתור וקיבל לחמנייה ואחרי שקיבל לחמנייה אחת חזר ונעמד שוב פעם בתור וקיבל

כשאתה לא מבין תאמין בבורא עולם, ובכל יום יש ניסיון של אמונה בקב"ה, שלפעמים אדם רואה צדיק שסובל וקשה לו ולעומת זאת רשע וטוב לו, לפעמים אדם מתחזק בשמירת שבת ומתקשה בפרנסה ורואה את השכן שלו שהוא מחלל שבת ויש לו פרנסה ברווח, והוא שואל הרי השבת היא מקור הברכה ואני שומר שבת וקשה לי והשכן שלי שהוא מחלל שבת יש לו פרנסה ברווח? דע לך שכדי להבין מהו טוב ומהו רע צריך לחכות עד הסוף ובסוף מתברר מהו הטוב ומהו הרע.

הצרות לצדיק הן חסד ולרשע הן מכאוב

רבינו הבעש"ט אומר שההבדל בין צדיק לרשע הוא שצדיק שבאים עליו ייסורים אומר - רבש"ע, הכל לטובה, וגם כשבאה עליו איזו צרה אומר - מי יודע איזה חסד עשה איתי הקב"ה, ואולי הייתה צריכה לבוא עלי גזירה יותר קשה והקב"ה הביא עלי בעיה קטנה ולא צרה גדולה, אבל הרשע כל הזמן כואב לו ומתלונן

נשאר בחיים.

וממעשה זה אנו למדים לימוד גדול שאין שום רע מהקב"ה, ולכן אמרו חז"ל לעולם יהיה אדם רגיל לומר על כל דבר גם זו לטובה, כי גם מה שנראה כרע הוא טוב, ולכן תמיד צריך לשמוח בייסורים ולקבל אותם באהבה, ולזכור כל הזמן שגם הייסורים הכי גדולים הם רק לטובה.

נהג האוטובוס

הציל אותו מהמוות

ועוד מסופר, שלפני כשלושים שנה שנה היה יהודי מירושלים שהיה רגיל בכל בוקר לנסוע בשעה מסוימת באוטובוס, ובוקר אחד הוא התעכב ועד שהגיע ראה שהנהג אוטובוס סגר את הדלתות, והוא התחיל לדפוק על הדלת של האוטובוס והנהג לא הסכים לפתוח לו ואותו אדם כעס מאוד, ואחרי חצי שעה מחבל התפוצץ בתוך האוטובוס הזה והרבה מאוד נהרגו, ואותו יהודי הבין שמה שהיה נראה לו רע זו הייתה ההצלה שלו.

וכך האדם צריך לדעת בכל דבר בחיים, בורא עולם עושה רק טוב וגם

גם בלבו שבאמת הכל לטובה וגם בלב לא להרהר אחרי הקב"ה, וזו הייתה מעלתם של האבות הקדושים שבזכות שגם בלבם לא הרהרו אחרי הקב"ה, זכו לראות איך שבאמת הכל טובה וברכה.

וגם בזמנים קשים שיש לאדם לפעמים, שיש לו קושי בפרנסה או הבריאות חלילה לא כ"כ בסדר, או שחלילה יש לו בעיות בבית עם האישה או עם הילדים, שיזכור תמיד ויכניס אל ליבו באמונה תמימה ושלימה שאין שום רע יורד מן השמים, ובזכות זאת יזכה לראות בעיניו איך דווקא הקשיים שהיו לו הם אלו שעל ידם יצא מאפילה לאור גדול.

וארא ר"ת ואם אדם רוצה אמונה

וארא ר"ת ו'אם א'דם ר'וצה א'מונה, אם אדם רוצה לזכות לאמונה שלימה בהקב"ה ילמד מהאבות אברהם יצחק ויעקב שלא הרהרו אפילו בלבם אחרי הקב"ה, ויקבל את הגזירה שבאה עליו באהבה ויאמין בלב שלם שהכל לטובה ועל ידי כך יזכה לאמונה

על הייסורים, והוא מה שדוד המלך אומר בתהלים (לב, י) "רבים מכאובים לרשע והבטח בה' חסד יסובבנו", והפירוש הוא 'רבים מכאובים לרשע' שכשבאים ייסורים על הרשע כואב לו, אבל הצדיק עבורו הייסורים הם חסד "והבוטח בה' חסד יסובבנו", כי הצדיק אומר שהקב"ה הביא עליו ייסורים כדי לכפר לו על עוונותיו.

איך זוכים לראות בעיניים שהרע הוא טובה וברכה

ואומר רבינו ישראל הבעל שם טוב שבשעה שבאה על האדם איזו צרה, והאדם מאמין בלב שלם שהכל לטובה מיד הוא זוכה לראות בעיניים שלו שבאמת אין כאן שום צרה ובעיה אלא הכל טובה וברכה, וזו הייתה מעלתם של האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב שלא הרהרו אחרי הקב"ה, ואפילו בלב לא היה להם הרהור על מידותיו של הקב"ה, כי לפעמים האדם אומר בפה שלו הכל זה לטובה אבל בלבו יש לו שאלות קשות על הקב"ה, האדם צריך לשאוף להתחזק באמונה אמתית בלב, ולא רק להאמין בפה ולומר הכל לטובה אלא להאמין

שלימה בהקב"ה.

אין אדם בעולם שאין לו ייסורים או איזה זמן של צער והפסד, והטבע של האדם שבשעה שבא עליו איזה נזק או הפסד מתעוררות בלבו שאלות על הקב"ה - ריבוננו של עולם, למה הבאת עלי את ההפסד הזה? אבל האדם צריך לדעת שדווקא בשעה הזו, שמתעוררת בלב שלו השאלה הזו, דווקא ברגעים האלו צריך להתחזק באמונה ולהאמין שהכל רק לטובה.

למה לא בכה רבי עקיבא?

הגמרא במסכת מכות (דף כד ע"א) מספרת "וכבר היה ר"ג ורבי אלעזר בן עזריה ורבי יהושע ורבי עקיבא מהלכין בדרך, ושמעו קול המונה של רומי מפלטה ברחוק מאה ועשרים מיל והתחילו בוכין ורבי עקיבא משחק, אמרו לו מפני מה אתה משחק אמר להם ואתם מפני מה אתם בוכים, אמרו לו הללו כושיים שמשתחוויים לעצבים ומקטרים לעבודת כוכבים יושבין בטח והשקט, ואנו בית הדום רגלי אלוקינו שרוף באש ולא נבכה? אמר להן לכך אני מצחק ומה לעוברי

רצונו כך לעושי רצונו על אחת כמה וכמה, שוב פעם אחת היו עולין לירושלים כיון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם, כיון שהגיעו להר הבית ראו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים התחילו הן בוכין ור"ע מצחק, אמרו לו מפני מה אתה מצחק אמר להם מפני מה אתם בוכים, אמרו לו מקום שכתוב בו (במדבר א, נא) 'והזר הקרב יומת' ועכשיו שועלים הלכו בו ולא נבכה? אמר להן לכך אני מצחק דכתיב (ישעיה ח, ב) 'ואעידה לי עדים נאמנים את אוריה הכהן ואת זכריה בן יברכיהו', וכי מה ענין אוריה אצל זכריה אוריה במקדש ראשון וזכריה במקדש שני? אלא תלה הכתוב נבואתו של זכריה בנבואתו של אוריה, באוריה כתיב (מיכה ג, יב) 'לכן בגללכם ציון שדה תחרש' בזכריה כתיב (זכריה ח, ד) 'עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלם', עד שלא נתקיימה נבואתו של אוריה הייתי מתיירא שלא תתקיים נבואתו של זכריה, עכשיו שנתקיימה נבואתו של אוריה בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת, בלשון הזה אמרו לו - עקיבא ניחמתנו עקיבא ניחמתנו".

פרשת וארא

יותר ארוכה מהרצועה של צד שמאל, והסיבה לכך היא משום שצד ימין רומז למידת החסד ומידת הרחמים, וצד שמאל רומז למידת הגבורה ולמידת הדין, וכך כתוב בתפילת אליהו הנביא "חסד דרועא ימינא גבורה דרועא שמאלה", והפירוש של המילה דרועא בארמית הוא 'יד', וחסד הוא כנגד יד ימין וגבורה הוא כנגד יד שמאל, והרצועה של יד ימין ארוכה יותר מהרצועה של צד שמאל כדי לרמוז שמידת החסד ומידת הרחמים תתגבר על מידת הגבורה והדין.

לקב"ה יש שתי הנהגות איך להתנהג עם בני האדם, יש הנהגה של מידת החסד והרחמים ויש הנהגה של מידת הדין, יש זמן שהקב"ה מתנהג עם האדם במידת החסד ויש זמן שהקב"ה מתנהג עם האדם במידת הדין, מתי שהאדם רואה שכל מה שעושה מצליח והכל הולך לו בקלות ורואה הצלחה בכל דבר, סימן שהקב"ה מאיר לו פנים והקב"ה מתנהג אתו במידת החסד והרחמים, וכשהאדם רואה שבכל מה שבא לעשות יש עיכוב ויש לו קשיים בכל דבר, סימן

ולכאורה צריכים להבין את דברי הגמרא, הרי רבי עקיבא רואה עכשיו ששועל יוצא מבית קודש הקודשים ואיך רבי עקיבא לא בוכה, ולא רק שלא בוכה אלא צוחק?

אלא אומר רבינו הקדוש הרב החתם סופר, משה רבינו ביקש מהקב"ה (לג, יג) "ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך הודיעני נא את דרכך ואדעך", גלה לי למה צדיק ורע לו ורשע וטוב לו אמר לו הקב"ה כי לא יראני האדם וחי אלא וראית את אחורי ופני לא יראו, והגמרא אומרת שביאור הדבר הוא שהראה לו הקב"ה למשה רבינו את הקשר של תפילין של ראש.

ולכאורה צריך להבין, משה רבינו שואל את הקב"ה תסביר לי איך אתה מנהיג את העולם, ולמה לפעמים רואים צדיק ורע לו ורשע וטוב לו, והקב"ה עונה למשה רבינו בזה שמראה לו קשר של תפילין של ראש?

אלא אומר רבינו האר"י הקדוש, מתפילין של ראש יורדות שתי רצועות אחת מצד ימין ואחת מצד שמאל, והרצועה של צד ימין היא

אף פעם לא היה לי רע הכל אצלי טוב

ומסופר על אחד מתלמידי המגיד ממזריטש שבא לרבו ושאלו - כיצד ניתן לקיים את דברי המשנה (ברכות ט, ה) שחייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה, והרי אם באה לאדם רעה הוא מצטער, וכיצד יברך עליה כאילו שבאה לו טובה? ענה לו המגיד - על מנת לענות לך על שאלה זו, עליך ללכת לאניפולי אל תלמידי רבי זושא אחיו של בעל ה'נועם אלימלך', ושם תקבל תשובה על שאלתך.

יצא התלמיד לאניפולי והגיע אל ביתו של רבי זושא, והנה הוא רואה שרבי זושא גר בבית מט לנפול בעניות נוראה וקשה, כשכל בגדיו עשויים טלאים ובני ביתו רעבים ללחם, וקיבלו רבי זושא בשמחה ובמאור פנים ושאלו לשם מה הגיע אל ביתו, ענה לו התלמיד שהוא מגיע בשליחותו של המגיד ממזריטש, לקבל תשובה לשאלתו כיצד ניתן לברך על הרעה כשם שמברכים על

שהקב"ה מתנהג אתו במידת הדין.

וכשמשה רבינו מבקש מהקב"ה שיגלה לו למה לפעמים צדיק ורע לו ורשע וטוב לו, הקב"ה עונה לו על ידי שמראה לו קשר של תפילין, שבקשר של תפילין אנו רואים שיוצאים ממנו שתי רצועות אחד לצד ימין ואחד לצד שמאל, וכשאנחנו מסתכלים על שתי הרצועות הם נראות שתי רצועות נפרדות כל אחת בפני עצמה, אבל האמת שאם נסתכל בקשר של הרצועה של התפילין של ראש, נראה שבאמת אין כאן שתי רצועות אלא רצועה אחת שעל ידי הקשר היא מתחלקת לשתיים, וזו התשובה שהקב"ה עונה למשה רבינו - דע לך שגם מידת החסד וגם מידת הדין הכל הוא אותה רשות, וכשאתה מבין ששניהם הכל אותה רשות אתה מבין שמי שהביא עליך את ההפסד עכשיו הוא אותו אחד שהביא עליך את כל הטוב שזכית לו עד היום הזה, ובוודאי שכל כוונתו באמת היא רק לטובתך האמתית.

פרשת וארא

שבנו לא התנהג כראוי, היה מאיים עליו ואומר לו "אם לא תהיה ילד טוב - יבוא זאב מהיער וינשוך אותך", והאיום היה עוזר עד לפעם הבאה... כך נמשך המצב תקופה ארוכה, עד שיום אחד העז הילד פניו, וכאשר איים עליו אביו כפעם בפעם באותו הזאב שיבוא מן היער להיפרע ממנו, השיב לו בחוצפה "אינני מפחד! מעולם לא בא זאב - ולעולם גם לא יבוא..."

משראה האב כי האיום הקבוע כבר אינו משיג מטרתו, החליט כי לטובת בנו עליו לעשות מעשה. הוא נגש לחנות תחפושות וקנה תחפושת של זאב, וכך - כשהוא מחפש לזאב - הלך והסתתר ביער. וכשראה את בנו עומד בחצר הבית, יצא מן היער בתחפושת הזאב והכהו מכות נאמנות, ובאותה שעה היה הבן זועק "אבא אבא, הצילו, היכן אתה...?" אולם אין קול ואין עונה, עד שברח הזאב חזרה אל היער...

הבן אשר כאמור כבר החל לפקפק באמיתות האיום הקבוע - השתכנע כעת באופן סופי.. הוא התיישב על

הטובה, ורבי זושא ענהו - איני מבין מפני מה שלחך המגיד ממזריטש דווקא אלי, הרי אני האדם האחרון שידע לענות על שאלה זו משום שמעולם לא התנסיתי בה, שהרי כל ימי חיי הרעיף עלי הקב"ה אך ורק חסדים ומעולם לא באה אלי רעה ולו הקטנה ביותר, ולכן לצערי איני יכול להשיב על שאלתך.

וכעת הבין התלמיד את התשובה לשאלתו, שהמשנה מבקשת מאתנו לשאוף להיות בדרגה שאנו כלל לא רואים את הרעה כרעה אלא כחסדים מאת הקב"ה, וכמו שרבי זושא רואה את כל המצב שלו, וזו מעלת הצדיקים שגם כשעוברים ייסורים וצרות, מקבלים את הכל באהבה ויודעים ומאמינים שהכל הוא רק לטובה.

האבא שהתחפש לזאב

מסופר שפעם בא יהודי ניצול שואה לאחד מגדולי הצדיקים, ושאל אותו - רבי, היכן היה האלוקים בשואה? ואותו צדיק ענה לו במשל נפלא, מעשה באדם שדירת מגוריו שכנה ממש בסמוך ליער גדול, ובכל פעם

וה' לקח" ... אותו ה' - מדת הרחמים הנכרת בנתינתו, הוא אותו ה' מדת הרחמים בלקחו את אשר נתן.

שתוק בך עלי במהשבה לפני

הגמרא מספרת (מנחות דף כט ע"ב) "אמר רב יהודה אמר רב, בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות [כותב את התגים מעל אותיות התורה], אמר לפניו רבש"ע מי מעכב על ידך [מפני מה אתה מעכב את מתן התורה לצורך קשירת כתרים אלו לאותיות], אמר לו אדם אחד יש שעתיד להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו, שעתיד לדרוש על כל קוץ וקוץ תלין תלין של הלכות, אמר לפניו רבש"ע הראהו לי, אמר לו חזור לאחוריק, הלך וישב בסוף שמונה שורות ולא היה יודע מה הן אומרים, תשש כחו, כיון שהגיע לדבר אחד אמרו לו תלמידיו [של ר"ע לר"ע] רבי מנין לך? אמר להן הלכה למשה מסיני, נתיישרה דעתו [של משה רבינו], חזר ובא לפני הקב"ה אמר

מיטתו ובכה, תוך שהוא מקבל על עצמו להטיב את דרכיו מהיום והלאה. כאשר חזר האב אל הבית - נגש אליו הילד וספר לו את שעבר עליו. גם הבטיח לו כי מהיום ואילך הוא לא יפקפק לעולם בדבריו, וכי הוא ייטיב את דרכיו ולא ישוב עוד על מעשיו הרעים. אולם שאלה אחת לא הצליח הבן להימנע מלשאול, וכך הוא שאל - אבא, ראיתי כי דבריך נתקיימו במלואם - ובאמת הזאב הגיע והכני בדיוק כפי שאמרת, אבל אבא, כאשר הגיע הזאב - היכן היית אתה...!?"

אמר הרב לאותו יהודי שבור שעברו עליו כל אימי השואה - אתה מבין כעת? "ה' הוא האלוקים" אותו ה' - מדת הרחמים, הוא עצמו נמצא כאשר הוא נוהג במידת האלוקים - מדת הדין, מדת האלוקים אינה אלא התלבשות רצונו יתברך, בזמן דין מתלבש הוא כדב, כארי, מתלבש רצונו בדרך של מחלה, תאונה, עני, וכיוצא, אולם זו רק תחפושת, שכן בפנימיותו כביכול נשאר הוא בשיא רחמיו ואהבתו ללא שנוי. וזהו "ה' נתן

אברהם וכו', ושמי ה' מידת הרחמים, בזה "לא נודעתי להם", אלא רק במידת הדין. רבי עקיבא היה גלגול של זמרי בן סלוא ושמותיהם הם באותה הגימטרייה, ומכיוון שזמרי בן סלוא הלך מן העולם בחילול ה' תיקן אותו רבי עקיבא שהלך מן העולם בקידוש ה'.

בספר בנועם שיח מסופר שבזמן מלחמת העולם השנייה, היה יהודי יירא שמים שהעלילו עליו איזו עלילה ושלחו אותו לעבודת פרך במחנות העבודה בסיביר, וכאשר נשאל אותו יהודי כיצד הצליח לשרוד את שנות הסבל בסיביר, ונשאר כה אדוק באמונתו וציפה לישועה בכל עת ורגע על אף הניסיונות הקשים? סיפר כי זהו למוד שלמד בסיביר ממעשה שהיה, שהיו בסיביר ימי חופש שבהם יכלו לעשות מה שרוצים, ואחד מהאסירים הגויים שהיה פעלולן שאל את האסירים האחרים האם הם רוצים לראות אותו מהלך על חבל מתוח בין שני הרים, וענו לו האסירים שהם מפחדים לראות אותו עושה לוליינות כזו, כי מי יודע מה

לפניו ריבוננו של עולם יש לך אדם כזה ואתה נותן תורה על ידי? אמר לו שתוק כך עלה במחשבה לפני, אמר לפניו ריבוננו של עולם הראיתי תורתו הראני שכרו, אמר לו חזור לאחוריק, חזר לאחוריו ראה ששוקלין בשרו במקולין [ששמים את בשרו לאחר שהרגוהו על מתלים של בשר הנמכר בשוק], אמר לפניו רבש"ע זו תורה וזו שכרה? א"ל שתוק כך עלה במחשבה."

עם הצדיקים הקב"ה מתנהג במידת הדין

כשהקב"ה ברא את העולם, עלתה במחשבתו לברוא את העולם במידת הדין, כשראה שכך העולם לא יכול להחזיק מעמד, שיתף בו גם את מידת הרחמים.

ואומר הרב הקדוש רבי שמשון מאוסטרופולי, שאמנם לא כל אחד יכול לחיות עם מידת הדין, אבל אלו שיכולים הקב"ה מתנהג איתם במידת הדין. למשל, עם האבות הקדושים התנהג הקב"ה במידת הדין, וכן עם רבי עקיבא, וכך הפשט בפרשתנו שהקב"ה אומר למשה רבנו, וארא אל

האם אני באמת מאמין שה' הוא המוביל אותי? וכשחזיקתי בקרבי את האמונה הזו שהקב"ה נמצא איתי בכל רגע ורגע ושהוא מבקש רק את טובתי, הרגשתי שלווה נפש והצלחתי לעבור את כל הייסורים הקשים, וכמו שנאמר בפסוק (תהילים כג, ד) "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע - כי אתה עמדי".

אד"ם ר"ת אברהם דוד משה

כתוב במשנה באבות (ד, א) "בן זומא אומר איזהו חכם? הלומד מכל אדם שנאמר 'מכל מלמדי השכלתי'".

אומר הבעל שם טוב זיע"א אד"ם ר"ת א'ברהם ד'וד מ'שה, שמשלשת הצדיקים הללו אדם צריך ללמוד כדי לזכות להגיע לשלימות, ולזכות לתואר אדם, ואדם יכול לזכות לשלמות כשיש בו שלש מידות -

המידה הראשונה: שהטבע בעולם שכשרע לאדם ויש לו צרות ובעיות הוא מחפש איך להתקרב לבורא עולם, אבל כשטוב לאדם ויש לו בריאות ופרנסה ובנים הוא לא

יכול לקרות לו. אבל הוא היה עקשן, והחליט בכל זאת להראות את כחו בהליכה על החבל. הוא מתח חבל בין שני הרים גבוהים שתהום עמוקה פעורה ביניהם, ובאומץ גדול הלך על החבל מצד לצד, כשהוא הגיע אל הקצה השני שאל שוב - רוצים כעת לראות שאני חוזר לצד השני? אמרו לו: "לא! לא!" ובכל אפן עבר והגיע לצד השני. ירד, ושאל אותם: "רוצים לראות אותי כעת עובר על החבל עם מריצה?" אמרו לו: "לא! מספיק! אנחנו לא רוצים!", ובכל אפן לקח מריצה והלך אתה על החבל מצד אחד למשנהו, כשהגיע לצד השני שאל "אתם רוצים לראות אותי חוזר?" אמרו לו - הכל בסדר אנחנו מאמינים שאתה מסוגל, אמר להם - אם אתם מאמינים נראה מי יהיה מוכן לשבת בתוך המריצה הזו, ואני אעביר אותו לצד השני, ואף אחד לא היה מוכן. אמר להם אותו תעלולך - אם כך אתם לא באמת מאמינים.

ואמר אותו יהודי - לכל אורך שנות הייסורים ברגעים הקשים ביותר, הייתי שואל את עצמי - האם מוכן אני לשבת 'במריצה' ושה' יעביר אותי?!

פרשת וארא

אברהם נשאר באמונתו גם כשהיה לו טוב ולא רק כשהיה לו רע ולא היו לו בנים וממון חיפש להתקרב לקב"ה, אלא גם כשהיה לו טוב לא עזב את הקב"ה, אלא אדרבה היה מצווה את בניו אחריו שגם הם ילכו בדרך ה' בדרך האמונה בבורא עולם.

דוד המלך רוב חייו היה נרדף, בהתחלה כשהיה נער קטן האחים שלו היו רודפים אותו, אחר כך שאול המלך רדף אותו וביקש להרוג אותו, אחר כך בנו אבשלום קם עליו וביקש להרוג אותו, אבל בסופו של דבר דוד המלך נשאר מלך על עם ישראל והוא מלך המשיח, ולא רק מתי שהיה רע לדוד והיו לו צרות היה שר ומזמר לבורא עולם, אלא גם כשחזר לכיסא המלכות שלו והיה לו טוב נשאר דוד להיות קרוב לקב"ה, ולכן זכה דוד להיות מלך המשיח.

משה רבינו נשאר קרוב לקב"ה גם כשהיה לו טוב, ולא רק בזמן שהיה לו רע בשעה שברח מפרעה שביקש להורגו והלך למדין, אלא גם כשהיה לו טוב נשאר משה רבינו תמיד קרוב לקב"ה.

מחפש איך להתקרב לבורא עולם אלא להיפך הוא מתרחק מהקב"ה כמו שנאמר "וישמן ישורון ויבעט" מתי שטוב לאדם אז הוא בועט ח"ו בכל, ואדם שרוצה לזכות לשלימות צריך שתהיה בו המידה הזו, שגם כשטוב לו הוא מבקש את קרבת ה'.

המידה השנייה: שיהיה לו הכרת הטוב להכיר טובה למי שעשה לו טוב, ולא להיות כפוי טובה.

המידה השלישית: להיות נושא בעול עם חברו שכשומע על יהודי שיש לו צער להצטער אתו ולהשתתף בצערו.

ואנו רואים ששלושת הצדיקים האלו אברהם דוד ומשה, היו להם את שלושת המידות הטובות האלו ולכן בחר בהם הקב"ה.

גם כשטוב לך תישאר קרוב לקב"ה

אברהם אבינו בהתחלה היו לו הרבה מאוד ניסיונות, לא היו לו בנים ולא היה לו ממון אבל בסופו של דבר אברהם אבינו זכה גם לבנים ולגם לעושר גדול ולכבוד, ובכל זאת

משה רבינו ג"כ הייתה בו מידת הכרת הטוב, וכך אנחנו רואים בפרשת השבוע שבשלושת המכות הראשונות שהקב"ה הביא על פרעה ועל ארץ מצרים דם צפרדע וכינים, אמר לו הקב"ה "אמור אל אהרן אחיך", שאמר לו הקב"ה אתה לא תכה עם המטה על היאור, מכיוון שבשעה שהיית קטן הניחו אותך בתיבה ביאור, ולכן משום הכרת הטוב לא ראוי שהיאור ילקה על ידך, לכן אמור אל אהרן אחיך שהוא יכה על היאור, וכן במכת כינים אמר לו הקב"ה למשה רבינו אמור אל אהרן אחיך שהוא יכה על העפר של מצרים וייהפך הכל לכינים, אבל אתה לא ראוי שאתה תכה על העפר מכיוון שהעפר הציל אותך בשעה שהרגת את המצרי וכיסית אותו בחול, שנאמר (ב, יב) "ויך את המצרי ויטמנהו בחול", לכן לא ראוי שהעפר ילקה על ידך.

נישא בעול עם הבירו

אברהם אבינו הייתה בו מידת החסד והייתה לו מידת הכנסת אורחים שהיה עושה חסד עם הבריות, ואדם

הכרת הטוב

אברהם אבינו הייתה בו מידת הכרת הטוב, בשעה שירד למצרים בגלל שהיה רעב בארץ ישראל וכשחזר בחזרה אומרת לנו התורה (בראשית יג, ג) "וילך למסעיו" שכל מקום שעשו לו טובה בדרך הלוך, בחזור פרע להם והכיר להם טובה על מה שעשו אתו, רואים אנחנו שאברהם אבינו הייתה בו מידת הכרת הטוב.

דוד המלך הייתה בו מידת הכרת הטוב, לפני שדוד המלך נפטר הוא אמר לשלמה בנו (מלכים א, ב, ז) "ולבני ברזלי הגלעדי תעשה חסד והיו באוכלי שלחנך, כי כן קרבו אלי בברחי מפני אבשלום אחיך", בשעה שדוד המלך ברח מפני בנו אבשלום שביקש להורגו, בא ברזילי הגלעדי ונתן לדוד לחם ומים, ודוד המלך משום שרצה להכיר לו טובה אמר לשלמה בנו - קח את בניו של ברזילי הגלעדי ותביא אותם לארמון שלך ושם הם יגורו, וכל חייך בזמן שאתה יושב לאכול גם בני ברזילי הגלעדי יישבו אתך ויאכלו ביחד עם המלך כדי להכיר להם טובה.

פרשת וארא

זאת אומרת לנו התורה "ויצא אל אחיו וירא בסבלותם", ופירש רש"י 'נתן עיניו ולבו להיות מיצר עליהם, והיה מתבונן תמיד להיות נושא בעול עמהם'.

ואמרו במדרש (מ"ר שמות פ"א אות לב) "וירא בסבלותם" מהו "וירא"? שהיה רואה בסבלותם ובוכה, ואומר חבל לי עליכם מי ייתן מותי עליכם, שאין לך מלאכה קשה ממלאכת הטיט וכו', והיה מניח עסקיו והולך ומיישב להן סבלותיהם ומסייע להם בעבודת פרך, אמר הקב"ה אתה הנחת עסקיך והלכת לראות בצערן של ישראל ונהגת בהם מנהג אחים, אני מניח את העליונים ואת התחתונים ואדבר עמך, הדא הוא דכתיב "וירא ה' כי סר לראות", ראה הקב"ה במשה שסר מעסקיו לראות בסבלותם לפיכך "ויקרא אליו ה' מתוך הסנה".

וכשראה משה רבנו איש מצרי מכה איש עברי הצטער, ומיד "ויך את המצרי ויטמנהו בחול", וכן כשראה שני אנשים עברים ניצים הצטער "ויאמר לרשע למה תכה רעך", וכן כשברח למדין מפני פרעה וראה שהרועים גירשו את בנות יתרו שלא

עושה חסד עם הבריות רק כשהוא מרגיש את הצער של הזולת, אבל אדם שלא מרגיש ולא משתתף בצער של הבריות אף פעם הוא לא עושה מעשי חסד, רואים אנו שאברהם אבינו הייתה בו מידת נושא בעול עם חבריו שהיה משתתף בצער של הכלל. ומסופר על החפץ חיים שהלך לבקש צדקה מעשיר גדול שהיה קמצן גדול, ודיבר אתו מחוץ לבית בשלג ומיד הסכים העשיר ונתן צדקה, אמר להם החפץ חיים לגבאי הצדקה שהלכו עמו - תמיד הייתם מבקשים ממנו צדקה בבית שהיה לו נעים וחס ולא הרגיש מה העניים מרגישים, אבל עכשיו שדיברתי איתו בחוץ בשלג, הוא הבין מה העניים מרגישים ומיד נתן צדקה.

משה רבינו היה "נושא בעול עם חברו" והשתתף בצערן של ישראל, וכמו שכתוב בפסוק (שמות ב, יא) "ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם וגו'", ודרשו חז"ל "ויגדל משה" לשון גדולה שמינהו פרעה להיות מושל על ביתו והיה לו מדרך הטבע להיות קשור לפרעה ולביתו, אבל עם כל

מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף, אומרים רבז"ל שלכאורה איך יכול להיות שפרעה לא ידע מי זה יוסף, הרי יוסף הציל ודאג שלא יהיה רעב בארץ מצרים? אלא שפרעה עשה עצמו כאילו לא ידע מי זה יוסף שכפר בטובתו של יוסף.

פרעה בשעה שהיו באות עליו המכות והיה לו צער היה אומר "ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים", אבל בשעה שהמכות פסקו היה אומר "לא ידעתי את ה'", וכן "מי ה' אשר אשמע בקולו", רואים אנו שבשעה שהיו לפרעה צרות היה מנסה להתקרב לקב"ה והיה אומר ה' הצדיק, אבל מתי שהצרות חלפו כפר בבורא עולם והיה אומר לא ידעתי את ה'.

פרעה לא היה אכפת לו מהצרות של עמו ולא היה משתתף בצער של עמו, המצריים בשעה שהיו סובלים מהמכות שהביא עליהם ה' לא היה אכפת לפרעה, ופרעה שולח לקרוא למשה ואהרן רק כשהצרות היו באות על פרעה עצמו, כי פרעה לעולם לא היה משתתף בצער של השני.

כדין הצילים מיד הרועים כמש"כ "ויקם משה ויושיען", וכל זאת סיפרה לנו התורה להודיע כי לא לחינם בחר בו הקב"ה להוציא את עם ישראל ממצרים וליתן התורה על ידו, אלא מכיוון שהיה "נושא בעול עם חברו" והשתתף בצערן של ישראל, ולא יכול היה לראות שעושים עוול.

דוד המלך היה נושא בעול עם חברו, המדרש מספר שדוד המלך היה רועה צאן ובחן הקב"ה את דוד המלך בצאן ומצאו רועה יפה, שהיה מוציא הקטנים לרעות קודם כדי שירעו עשב הרך, ואחר כך מוציא הזקנים לרעות כדי שירעו עשב הבינונית, ואחר כך היה מוציא הבחורים שהיו אוכלים עשב הקשה, אמר הקב"ה מי שהוא יודע לרעות צאן איש לפי כוחו יבוא וירעה בעמי, דוד המלך היה מרגיש אפילו את הצער של בעלי החיים, וכל שכן שהיה מרגיש בצערם של הבריות.

ולעומת זאת אנו רואים בתורה שלפרעה הרשע היו שלוש מידות בדיוק הפוכות מאלו של הצדיקים.

פרעה היה כפוי טובה שנאמר "ויקם

הילולת בנא סאלי

בד' שבט יחול יום ההילולא של הסבא שלנו הגדול הצדיק הקדוש, צדיק יסוד עולם רבי ישראל אבוחצירא בבא סאלי זצוק"ל, שנפטר בד' בשבט והשנה ימלאו שלושים ושבע שנים להסתלקותו של הצדיק.

רבי נחמן מברסלב אומר שאין לך דבר בעולם שמטהר את הנשמה היהודית ומקרב את האדם לבורא, יותר ממעשיות בשבחם של צדיקים, ואפילו הקב"ה יושב בשמים ומתעסק בשבחן של צדיקים כדי לפרסמן בעולם.

אחד הדברים הכי קדושים בתורת הקבלה זהו מעשה מרכבה, וכשרבי יוחנן היה עוסק במעשה מרכבה הייתה יורדת אש מן השמים ומקיפה אותו, ואומר רבי ישראל בעל שם טוב כל העוסק במעשיות של צדיקים כאילו עוסק במעשה מרכבה.

נאמר בתורה (דברים ד, ד) "ואתם הדבקים בה' אלוהיכם חיים כולכם היום", ושואלת המדרש (תנחומא במדבר מטות א) "ואתו תעבד. ובו

תדבק. וכי יכול להדבק בשכינה. והלא כבר נאמר, כי ה' אלוהיך אש אכלה וגו' (דברים ד, כד). אלא לומר לך, כל המשיא את בתו לתלמיד חכם שקורא ושונה, והעושה לו פרקמטיא ומהנהו מנכסיו, זה הוא שנאמר עליו: ובו תדבק", ועל ידי שלומדים מעבודת השם של הצדיק זוכים להדבק בצדיק, כשמתבוננים בחייו של הצדיק שרוב ימיו היה שרוי בצומות ותעניות ולא נהנה מן העולם הזה כלל, ולומדים מהקדושה והטהרה של הצדיק ומשמירת העיניים של הצדיק זוכים להדבק בצדיק.

ובזכות הצדיק ה' מוריד ברכה בעולם, כמו שנאמר בגמרא (ברכות דף יז ע"ב) "אמר רב יהודה אמר רב, בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ואומרת - כל העולם כולו נזונין בשביל חנינא בני, וחנינא בני די לו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת", ואומר הנועם אלימלך שפירוש הדבר הוא שבכח הצדקות של הצדיק הוא עושה שביל מהעולמות העליונים לעולם הזה, ודרך השביל הזה הקב"ה מוריד שפע לעולם.

פרשת וארא

אלוקים.

בבא סאלי סיפר, שבא אליו בחלום הסבא שלו רבי יעקב אבוחצירא, ואמר לו את הפסוק "בך יברך ישראל", שאמר לו רבי יעקב שהייעוד שלו בעולם הזה הוא לברך את עם ישראל, כי בשמים שומעים לקול הברכות והתפילות שלו.

אומרים בשם האדמו"ר "משומרי אמונים" זיע"א (שהיה מאוד מקורב לבבא סאלי), שבבא סאלי העיד בפניו שזכה לגילוי בחלום מהבעל שם טוב הק' ומהמגיד ממזריטש ומבעל התולדות יעקב יוסף זיע"א, ואף זכה לראות בהקיץ את הנועם אלימלך זיע"א.

בבא סאלי נולד לאביו הקדוש רבי מסעוד שהיה קדוש עליון ובמשך שנים עשרה שנים לא היו לו ילדים והיה בוכה ומתפלל, ואחרי שנים עשרה שנים נולד בבא סאלי ביום ראש השנה, ונקרא על שם הסבא הגדול רבי יעקב אבוחצירא, אבל מכיוון שפחדו להזכיר את שמו של רבי יעקב מרוב קדושתו קראו לו ישראל, כמו שנאמר (בראשית לה,

רבנו הקדוש רבי ישראל בעל שם טוב כותב, שיש צדיקים יחידים בעולם שזכו שהנשמה שלהם היא כוללת את כל נשמות ישראל, ולצדיקים האלו שזכו שהנשמה שלהם כוללת את כל נשמות של עם ישראל, כל יהודי מרגיש שייכות וקרבה.

והצדיק הקדוש בבא סאלי זכה שהנשמה שלו היא נשמה שכוללת כל נשמות עם ישראל, ולכן כל יהודי מרגיש שייכות וקשר מיוחד לצדיק הקדוש בבא סאלי.

בבא סאלי הייתה בו אהבת ישראל גדולה מאוד, והיה אוהב כל יהודי ויהודי באהבה גדולה, והיה מוסר נפש וצם ומתענה כדי לעורר רחמי שמים על יהודים שהיו נמצאים בצרה.

רבינו הקדוש רבי ישראל אבוחצירא בבא סאלי היה מלאך ה', וכל מה שהוציא מפיו היה מתקיים תכף ומיד, היה מוציא מפיו ברכה ומיד הייתה מתקיימת, כמה חולים נרפאו, כמה עקרות נפקדו, כמה אנשים שהיו על סף מוות יצאו ע"י תפילתו וברכתו מאפילה לאורה, הצדיק שולט ביראת

פרשת וארא

מקום שבוודאי הוא כשר למהדרין אבל התבייש לשאול את הצדיק, ואחרי שהצדיק הלך קרא הרב חייקין לתלמיד ושאל אותו מאיפה לקחת את הסכין, א"ל במטבח יש ארגז בפניה ומשם לקחתי, אמר - עכשיו אני מבין למה הצדיק לא השתמש בסכין, שהיה ארגז במטבח בצד שכל סכין שבטעות השתמשו בו מבשר לחלב או להיפך, היו שמים אותו בצד עד שיכשירו אותו, והתלמיד לא ידע ומשם הביא סכין, ובבא סאלי הרגיש בכך ולא רצה להשתמש בסכין ההיא.

בבא סאלי היה מצטער בצערם של עם ישראל, וכמו שמסופר שבזמן מלחמת שלום הגליל היה בבא סאלי בגיל תשעים ושניים, וסיפרו לבבא סאלי שכמה יהודים נהרגו במלחמה, ובבא סאלי ביקש מהשמש שלו אני חייב להרגיש את הצער של כלל ישראל, וביקש הצדיק מהשמש שיוריד את המזרון שלו על הרצפה כדי להשתתף בצער של עם ישראל, ואפילו שהצדיק היה באותו זמן

(י) "ויאמר לו אלוקים, שמך יעקב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך, ויקרא את שמו ישראל".

ובברית המילה של בבא סאלי ישב סנדק דודו הקדוש והטהור רבי יצחק, שחיבר את הפיוט אעופה אשכונה.

וגידלו את בבא סאלי בקדושה גדולה, וכשהיה כבר בגיל שלשה חודשים היה לוקח אותו אבא שלו רבי מסעוד לטבול בכל בוקר במקווה טהרה.

פעם התארח בבא סאלי בצרפת בישיבת נובהרדוק בראשות הרב חייקין, ושלח הרב חייקין את אחד התלמידים שיביא מהמטבח של הישיבה צלחת עם פירות כדי לכבד את הצדיק וכן סכין לחתוך בה את הפירות, והלך התלמיד והביא צלחת עם פירות, וביקש בבא סאלי שיוציאו לו מהתיק איזו סכין קטנה ובה חתך את הפרי ובירך עליו ואכל, והרב חייקין התפלל למה לא השתמש בסכין של הישיבה, הרי הישיבה היא

פרשת וארא

יהיה כשר רק בדיעבד כי המרזב הוא מברזל וצריך לעשות מרזב מעץ לדעת רבי יהודה אסד, ואמרו לו - רבינו, אולי לא ירד שוב גשם ולכן לפחות שיהיה מקווה כשר בדיעבד, והצדיק התעקש ורוקנו שוב את המקווה ושוב פעם תיקנו, ועמד הצדיק והתפלל וירד גשם פעם שניה. מסופר שכשהגיע הצדיק באונייה לנמל חיפה, הגיע איזה שר מהממשלה לקחת את הצדיק ברכב שלו, אבל הצדיק אמר אני לא רוצה לנסוע ברכב של חילול שבת אני אסע עם כולם באוטובוס, ועלה לאוטובוס ובדרך הגיע זמן תפילת מנחה וביקש להתפלל והנהג לא הסכים, א"ל האוטובוס נוסע ישר לירושלים בלי עצירות, א"ל רק תעצור להוריד אותי, א"ל אני אעצור ואוריד אותך אבל אני לא מחכה, א"ל הצדיק - טוב, ועצר הנהג וירד הצדיק להתפלל מנחה, והמנוע נכבה והנהג מנסה להתניע את האוטובוס ולא מצליח, ואחרי שסיים הצדיק את התפילה עלה בחזרה לאוטובוס ושאל מדוע לא נוסעים, א"ל שמאז שירד הצדיק המנוע נכבה ולא

לשלוח את הילדים לבית הספר של הגויים, והלך הצדיק לשר המשטרה כי היה מעריך מאוד את הצדיק, כי בנו היה חולה מאוד והצדיק הבטיח לו ישועה והבן נהיה בריא ומאותו זמן היה מכבד מאוד את הצדיק, וכששמע הצדיק את הגזירה על היהודים הלך מהר לשר המשטרה וסיפר לו על הבעיה, א"ל אבל אני שר המשטרה ולא שר החינוך, א"ל אם תרצה תוכל לעזור לנו רק אתה צריך לרצות, ומסופר שאחרי זמן קצר בא שליח מהמלך עם מכתב שהמלך החליט למנות אותו גם לשר החינוך, ומיד הוא ביטל את הגזרה והיהודים לא יהיו חייבים לשלוח את הילדים לבתי ספר של הממשלה.

ומסופר שפעם אחת הגיע בבא סאלי לבקר באיזו עיר במרוקו, ומצא שם שהמקווה שנשים היו טובלות בו היה פסול, ומיד ציווה הצדיק שירוקנו את המים ויתקנו את המקווה ורוקנו את המים ותיקנו, ואחרי שסיימו לתקן המקווה היה ריק והיה זה בחודש תמוז, ועמד הצדיק והתפלל והתחיל לרדת גשם והמקווה התמלא, ואחר כך בא הצדיק וראה שעדיין המקווה

פרשת וארא

בבא סאלי את הראש מעל השולחן, ואמר לאותו ראש ישיבה מזל טוב הבת שלך בריאה ושלימה ונולדו לה תאומים, והמשיכו את הסעודה ואותו יהודי בכלל לא ידע שיש תאומים והתפלא מאוד, ואחרי שסיימו את הסעודה הוא אמר שהוא לא התפלל מנחה והוא הולך להתפלל מנחה ועוד מעט יחזור, וכשיצא אמר בבא סאלי הוא לא הולך להתפלל מנחה הוא הולך לדואר, כדי להתקשר למשפחה שלו לברר אם נכון מה שאמרתי לו, וכשחזר אמר לו הצדיק עוד מעט השקיעה אל תשכח להתפלל מנחה.

ומסופר שהיה איזה יהודי מלונדון הרב מנשה שטרן, והבת שלו נפלה מהחלון מקומה רביעית והמצב היה קשה מאוד, וקראו מבית החולים למשפחה לבוא להיפרד מהילדה כי המצב קשה מאוד, ומיד שלח הרב מנשה שטרן שליח לבית של בבא סאלי והיה ערב שבת, וכששמע הצדיק מה שקרה הוריד את הראש ואחרי כמה רגעים הרים את הראש ואמר התפילה התקבלה, ומסופר שבאותו רגע שאמר הצדיק התפילה התקבלה הילדה פקחה את העיניים,

נידלק, א"ל תנסה עכשיו והמנוע נדלק ונסעו, אני שמעתי את המעשה הזה מהרב הצדיק הרב מרדכי אליהו, והוא סיפר שבכל ארץ ישראל סיפרו את הסיפור הזה, ושאל את בבא סאלי האם המעשה נכון, א"ל כך העולם אומרים, א"ל זה נכון או לא, א"ל כן זה נכון רציתי לזכות להתפלל מנחה.

מסופר שהיה בבא סאלי רגיל לעשות סעודת ראש חודש בשמחה גדולה, ופעם אחת בראש חודש לא הייתה קבלת קהל ופתאום דפיקות בדלת, פתחו את הדלת והיה עומד שם יהודי שנראה תלמיד חכם, וכששמע בבא סאלי שהגיע תלמיד חכם מיד אמר תכניסו אותו, אותו יהודי היה ראש ישיבה גדול באמריקה ובא לארץ ישראל במיוחד לצדיק בבא סאלי, וסיפר לצדיק שיש לו בת יחידה והבת שלו התחתנה והיא בהריון וצריכה ללדת ופתאום חלתה, וכרגע המצב מאוד מסוכן והרופאים אומר שלא יודעים מה יהיה ולא בטוחים שיצליחו להציל את העובר, וכששמע בבא סאלי את הדברים הוריד את הראש שלו והניח את ראשו על השולחן, ואחרי עשר דקות הרים

פרשת וארא

ולאט לאט הבריאה והיום יש לה נכדים.

מסופר שפעם אחת באו לפני הצדיק זוג שלא היו להם ילדים לקבל ברכה, וניכנס הבעל ונתן לו הצדיק בקבוק מים, ואותו יהודי הוציא שטר של מאה לירות והניח על השולחן, וכשיצא שאלה אשתו מה אמר הצדיק וסיפר שנתן לו בקבוק מים, ושאלה אשתו ומה אתה נתת לצדיק? אמר לה שנתן שטר של מאה לירות, והיא כעסה ואמרה בשביל בקבוק מים ששווה כמה פרוטות נתת מאה לירות? והם היו עומדים בתחנת האוטובוס, והצדיק קרא לשמש ונתן לו את השטר של המאה לירות וא"ל - לך מהר לתחנת אוטובוס ותיקח מהם בחזרה את בקבוק המים, ותחזיר להם את השטר של המאה לירות כי הברכה לא תעזור להם כי אין להם אמונת חכמים, והלך מהר השמש והחזיר את הבקבוק, ואחרי זמן קצר בא יהודי וביקש ברכה לזרש"ק שכבר שלש עשרה שנים עדיין לא זכה להיפקד, ונתן לו הצדיק את אותו בקבוק מים ואחרי זמן קצר נפקדו בזרש"ק.

סיפר הרב יששכר מאיר זצוק"ל, שהיה איזה חייל שנפצע והיה מרותק לכיסא גלגלים וביקש ברכה מהצדיק, שאל אותו הצדיק האם הוא שומר שבת והאם הוא מניח תפילין, והוא ענה לא, אמר לו הצדיק שהוא לא יכול לעזור לו אבל אם הוא יבטיח שהוא ישמור שבת ויניח תפילין יהיה מה לעשות, אמר לו כן, וביקש הצדיק בבא סאלי שיתנו לאותו יהודי יד ויעזרו לו לקום, ועזרו לו ופתאום הוא התחיל ללכת, וסיפר הרב יששכר מאיר זצוק"ל שאותו יהודי היה רץ בעיר נתיבות, ומחפש טלפון ציבורי להתקשר למשפחתו ולבשר להם על הנס הגדול שהוא התחיל ללכת.

היה מעשה עם הצדיק הקדוש בבא סאלי זצוק"ל, שהיה יהודי שהתחזק במצוות וחזר בתשובה והיו לו שלושה ילדים, ויום אחד אשתו קיבלה איזו מחלה בעיניים ואחרי כמה זמן הייתה בהריון, ואמרו לה הרופאים דעי לך שזו סכנה גדולה, שאם תלדי את הילד את תהפכי לעיוורת ואת חייבת להפיל את העובר, והלכה והתייעצה עם עוד כמה רופאים וכולם אמרו לה אותו דבר, שהיא חייבת להפיל את

פרשת וארא

תבוא ההמשכיות שלו, ואותה אישה אם היא לא הייתה יולדת את אותו תינוק, לא הייתה המשכיות לאותה משפחה.

אנו עושים הילולה לצדיק ומספרים על מעשיו כדי שכל אחד ילמד משהו ממעשיו הגדולים של הצדיק, ועל ידי שיהודי לוקח איזהו הנהגה או איזה דבר טוב ממעשיו של הצדיק, הזכות של הצדיק עומדת לו כי הדבר עושה לצדיק נחת רוח גדולה בעולמות העליונים.

היה הצדיק רגיל לומר שהניסים הם לא בזכותו אלא בזכות האמונה התמימה של עם ישראל, אם אדם יש לו אמונה בצדיק יש לצדיק כח לפעול בשבילו, ופעם אחת ניכנס יהודי לבבא סאלי, ואמר הצדיק לשמשים - תוציאו אותו הוא בא לנסות אותי אני לא יכול לעזור לו.

רוב ימיו היה צם, כולו היה שלד של עצמות וכל חייו היה אומר שהוא ילך כפרה על הצרות של עם ישראל, וכל לילה היה בוכה על הצרות של עם ישראל שהיו מספרים לצדיק את כל הצרות, והיה בוכה על כל הצרות של

העובר והלכה והפילה את העובר, ואותה אישה הייתה לה שכנה שהייתה שומרת מצוות, וכשראתה שהיא כבר לא בהריון שאלה אותה מה קרה? והיא סיפרה לה שיש לה מחלה חזקה בעיניים, והרופאים אמרו לה שהיא חייבת להפיל את העובר אחרת היא תהיה עיוורת, אמרה לה את יודעת כמה חמור להפיל עובר? היית צריכה לשאול תלמיד חכם כי לא דבר פשוט הוא, אמרה לה לא ידעתי ולכן לא שאלתי, אמרה לה בואי נלך לצדיק בבא סאלי שיברך אותך, והגיעו לצדיק וכתבו בפתק כל מה שקרה והכניס השמש את הפתק לצדיק, ואמר הצדיק תגיד לה שתיכנס שוב להריון ולא תדאג ולא יקרה לה שום דבר, ואותה אישה עשתה כדברי הצדיק ונולד לה בן ולא התעוורה ולא קרה לה שום דבר, וכשהתינוק היה בגיל חמישה חודשים נסעו כל המשפחה ברכב והייתה תאונה קשה וכל המשפחה נהרגה, ונשאר רק אותו התינוק שנולד לפני חמישה חודשים, ובאו וסיפרו לצדיק בבא סאלי ואמר להם - דעו לכם שאדם לא יודע מאיפה

פרשת וארא

כל אותם יהודים שהיו מספרים את הצרות שלה.

וכשמתקרב יום ההילולא של הצדיק כוחו של הצדיק גדול מאוד ויש בכוחו להשפיע ישועה, יהי רצון שזכותו של הצדיק בבא סאלי זצוק"ל תגן על כל עם ישראל, שהקב"ה יבטל מעלינו כל גזירות קשות ורעות ויגזור עלינו

גזירות טובות. השבוע יחול ראש חודש שבט, יהי רצון שהקב"ה יחדש עלינו את חודש שבט לטובה ולברכה, וכמו שדרשו חז"ל שבט ר"ת ש'נתבשר ב'שורות ט'ובות. ונזכה לגאולה שלימה בקרוב. אמן.

התפוצא דצדיקא

הציבור היקר

מוזמן להשתתף
בסעודת מצווה והילולת
כבוד קדושת הצדיק
המקובל האלוקי המלומד בניסים
רבי ישראל אבוהצירא זצוק"ל

הבבא סאלי

זיע"א

ובשיעור השבועי

מפי נכד הצדיק

מורנו ורבינו בנן של קדושים האדמו"ר

הרב **שמואל טולדיאנו** שליט"א

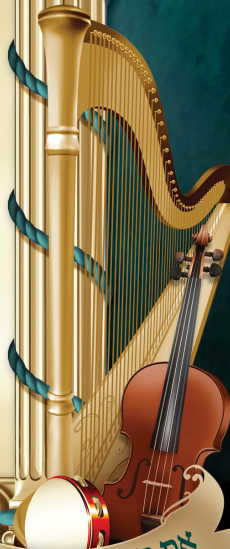
♦ שיתקים א"ה ♦

ביום שלישי ב' שבט תשפ"ב 4.1.22

בשעה 19:00

במוסדות התורה והחסד "בית מאיר"

רחוב העצמאות 39 רובע הסיטי אשדוד

את הערב ינעימו פיטנים
עם תזמורת

ברוכים הבאים